

Κωνσταντίνος Φρουζής,
προέδρος του Συνδέσμου
Φαρμακευτικών Επιχειρήσεων Ελλάδος

Ώρα για μια νέα φαρμακευτική πολιτική

Πληθαίνουν τα σημάδια που καταδεικνύουν ότι μπορούμε να βγούμε από την κρίση. Το διεθνές επενδυτικό ενδιαφέρον έχει επιστρέψει, και παρά τα σημαντικά προβλήματα που εξακολουθούν να υφίστανται στην επιχειρηματικότητα, η οικονομία ενισχύεται από ένα κλίμα εμπιστοσύνης στις προοπτικές της χώρας. Η αίσθηση της αβεβαιότητας έχει υποχωρήσει, για να αντικατασταθεί από μια συγκρατημένη αισιοδοξία που επιτρέπει έναν στοιχειώδη προγραμματισμό για την υπέρβαση των σημαντικών εμποδίων που, δυστυχώς όμως, εξακολουθούν να υπάρχουν.

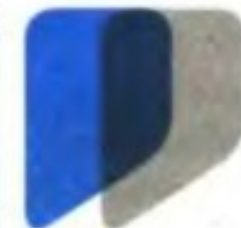
Στο πλαίσιο αυτό, οφείλουμε να επισημάνουμε το αυτονόητο ότι η ανάπτυξη της ελληνικής οικονομίας δεν είναι ασύνδετη με την κοινωνική συνοχή και τις υπηρεσίες του κοινωνικού κράτους. Η νέα περίοδος σταθερής ανάπτυξης οφείλει να ενσωματώνει την παράμετρο της κοινωνικής δικαιοσύνης μέσα από την εξασφάλιση ενός στοιχειώδους βαθμού ισότιμης πρόσβασης στα κοινωνικά αγαθά – και εν προκειμένω στη δημόσια υγεία. Η Ελλάδα είχε κατακτήσει την πρόσβαση στα φάρμακα, και ιδίως τα καινοτόμα, επιτυγχάνοντας με αυτό τον τρόπο τη θωράκιση της υγείας των ασθενών. Το επίτευγμα αυτό αποτελεί τη βάση μιας κοινωνίας ικανής να υποστηρίξει την οικονομική ανάπτυξη με όρους σύγχρονου ευρωπαϊκού κράτους. Η οικονομική κρίση των τελευταίων πέντε ετών προκάλεσε σημαντικές ρωγμές στο οικοδόμημα. Η κατακόρυφη πτώση της φαρμακευτικής δαπάνης, από τα 5,5 δισεκατομμύρια ευρώ, κάτω από τα 2 δισεκατομμύρια ευρώ διαμόρφωσε ένα περιβάλλον στρεβλώσεων και ελλείψεων. Είναι σαφές ότι μια εθνική κατά κεφαλήν φαρμακευτική δαπάνη που ανέρχεται στα 178 ευρώ και εκφράζει μόλις το 55% του μέσου όρου της Ευρώπης των «27» δεν είναι απλώς αποτέλεσμα «υγιών περικοπών», αλλά απότοκο ενός βάνουσου αποκλεισμού των Ελλήνων από τη φαρμακευτική περίθαλψη.

Κάποιος θα έλεγε ότι, παρ' όλα αυτά, και σήμερα η ελληνική φαρμακευτική αγορά είναι λειτουργική, αυτό όμως, στο βαθμό που συμβαίνει, οφείλεται στην αργή, αυξανόμενη και αθόρυβη «επιδότηση» του συστήματος αφενός από τους ίδιους τους πολίτες, οι οποίοι αυξάνουν τη συμμετοχή τους για την εξασφάλιση των φαρμάκων που χρειάζονται, και αφετέρου από τις φαρμακευτικές επιχειρήσεις, οι οποίες υποχρεώνονται σε οριζόντια χαράτσια τύπου

rebate και clawback, που ξεπερνούν τα 500 εκατομμύρια ευρώ ετησίως! Μια φαρμακευτική δαπάνη που υπολείπεται των 2 δισεκατομμυρίων ευρώ είναι αναμφισβήτητα ανεπαρκής για την Ελλάδα. Ωστόσο, η χώρα εξακολουθεί να λειτουργεί στοιχειωδώς με όρους ευρωπαϊκού κράτους στο σκέλος της πρόσβασης και της επάρκειας φαρμάκων, όχι γιατί το μειωμένο ποσό δαπάνης αποδεικνύεται «επαρκές», αλλά γιατί τα υπο-χρηματοδοτούμενα ταμεία επιδοτούνται παρά φύση και στρεβλά με αρκετές εκατοντάδες εκατομμύρια ευρώ.

Κατά συνέπεια, η αντιμετώπιση του άλλου μεγάλου και πιεστικού προβλήματος, που είναι η εξασφάλιση πρόσβασης στα φάρμακα σε 2 εκατομμύρια ανασφάλιστους πολίτες, και μάλιστα υπό συνθήκες σταθερά υψηλής ανεργίας, πρέπει να υπηρετηθεί μέσα από την άμεση αναμόρφωση της πολιτικής για το φάρμακο και όχι μέσα από «εφευρέσεις» à la grecque νέων αφαιμάξεων από την υγιή επιχειρηματικότητα που πασχίζει να στηρίξει την απασχόληση και τις επενδύσεις της. Η δική μας πρόταση είναι η εσωτερική μεταφορά πόρων εντός του συνολικού προϋπολογισμού Υγείας, έτσι ώστε να ενισχυθεί η εξωνοσοκομειακή φαρμακευτική δαπάνη με το ελάχιστο ποσό των 300 εκατομμυρίων ευρώ. Με αυτό τον τρόπο θα αντιμετωπιστεί ένα μείζον κοινωνικό πρόβλημα χωρίς να υπονομευτεί επικίνδυνα ένας κεντρικός πυλώνας του συστήματος, που είναι οι φαρμακευτικές εταιρείες, εφόσον ήδη σηκώνει ένα δυσανάλογο βάρος μέσα από την υπερφορολόγηση, αλλά και την περικοπή των ομολόγων του ελληνικού Δημοσίου το 2012, που οδήγησαν πρακτικά σε διαγραφή του μεγαλύτερου μέρους διαπιστωμένων οφειλών του κράτους προς τις επιχειρήσεις τριών προηγούμενων ετών (2007-2009).

Ο φαρμακευτικός κλάδος, ως πρωταγωνιστής στο πεδίο της υγείας, δεν αδιαφορεί, αντίθετα συνεισφέρει και παρεμβαίνει όταν διαπιστώνει συνθήκες κοινωνικής αδικίας, όπως η μη πρόσβαση πολιτών στο φάρμακο. Η «Τράπεζα Φαρμάκων ΣΦΕΕ», ένα δίκτυο δωρεάν διάθεσης φαρμακευτικών αγαθών που ιδρύσαμε το 2010 για να συνδράμει απόρους και ανασφάλιστους, μετεξελίσσεται σήμερα σε ένα ισχυρό πανελλήνιο δίκτυο με τη συνεργασία της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών και του Ιατρικού Συλλόγου. Όλοι οι φορείς και οι θεσμοί οφείλουμε κινητοποίηση στους καιρούς της κρίσης, δίπλα στο κράτος, προκειμένου να διασωθεί ο πυρήνας των κατακτήσεων της κοινωνίας μας. Και αυτή είναι η αθέατη ιστορία

Είναι σαφές ότι μια εθνική κατά κεφαλήν φαρμακευτική δαπάνη που ανέρχεται στα 178 ευρώ και εκφράζει μόλις το 55% του μέσου όρου της Ευρώπης των «27» δεν είναι απλώς αποτέλεσμα «υγιών περικοπών», αλλά απότοκο ενός βάνουσου αποκλεισμού των Ελλήνων από τη φαρμακευτική περίθαλψη.

της κρίσης των τελευταίων ετών. Παράλληλα, η επικράτηση ορθολογισμού και ενός υγιούς αναθεωρητικού πνεύματος από την πλευρά της πολιτείας μπορεί αναμφισβήτητα να επιφέρει ακόμα πιο ουσιαστικά αποτελέσματα. Με αυτό τον τρόπο θα υπηρετηθεί όχι απλώς η κοινωνική συνοχή αλλά και η αναπτυξιακή δυναμική του ελληνικού φαρμακευτικού κλάδου, ενός κλάδου εντάσεως γνώσης που εξάγει φάρμακα σε 100 χώρες και σύμφωνα με έρευνα του IOBE διαθέτει ένα «αναπτυξιακό αποτύπωμα» στην ελληνική οικονομία που υπολογίζεται σε 7,55 δισ. ευρώ, δηλαδή συνολική επίδραση, έμμεση και άμεση, κοντά στο 4% του ΑΕΠ! Μέσα σε ένα νέο κλίμα σταθερότητας και εμπιστοσύνης θα μπορέσει να υλοποιηθεί η πρόσφατη πρόταση του ΣΦΕΕ να υπερβούν οι επενδύσεις για έρευνα και ανάπτυξη το 10% του κύκλου εργασιών των επιχειρήσεων του κλάδου, να αναδειχθεί η Ελλάδα σταδιακά σε κέντρο διεξαγωγής κλινικών μελετών, να αυξηθούν οι εξαγωγές κατά 50% ως το 2020 και να διπλασιαστούν οι απασχολούμενοι στη φαρμακευτική βιομηχανία. Οι φαρμακευτικές επιχειρήσεις, ως πυλώνας κοινωνικής συνοχής και οικονομικής ανάπτυξης, έχουν τη διάθεση να στηρίξουν τη χώρα στην αναγκαία αναπτυξιακή της πορεία. Ας αξιοποιήσουμε λοιπόν σαν Ελλάδα αυτή την ευκαιρία.